U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. S. A.**, zastoupen JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, přijímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Havířská 514, Zastávka u Brna, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, č. j. 36 A 49/2010 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 8. 2010, č. j. 36 A 49/2010 - 36, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, přijímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „Policie ČR“), ze dne 23. 2. 2010, č. j. CPBR-2141/ČJ-2010-064034-ZZC, kterým byl stěžovatel zajištěn podle ust. § 124a ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítal, že krajský soud nedostatečně zvážil humanitární aspekty celé záležitosti. Stěžovatel poukázal na to, že jeho návrat není možný proto, že v Sýrii je jako Kurd vážně ohrožen pro svoje politické aktivity. Je obecně známo, že kurdská menšina je jak v Sýrii, tak v dalších arabských zemích pronásledována z politických důvodů. Politické ohrožení stěžovatele vycházející z jeho disidentských postojů, které v Sýrii zastával, je navíc umocněno jeho pobytem v České republice, tedy v zemi, která je syrskými vládními orgány považována za nepřátelskou. Vzhledem k tomu, že stěžovatel má rodinu, došlo by po návratu do Sýrie k postihu nejen jeho, ale i celé rodiny. Při rozhodování o věci je podle jeho názoru třeba vzít v úvahu i tuto skutečnost a nezůstat pouze u posouzení, zda byla dodržena formální pravidla.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti, neboť stěžovatel námitku vztahující se k možnosti pronásledování z politických důvodů po návratu do země původu poprvé vznesl až v kasační stížnosti.

Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak činit mohl.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, zdůraznil, že ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby v souladu s principem *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení o žalobě, jestliže tak v té době učinit mohli. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším řízení ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.

Žaloba stěžovatele neobsahuje, a to ani v nejhrubších rysech, argumentaci, že rozhodnutí o zajištění je nezákonné právě z toho důvodu, že v zemi původu hrozí stěžovateli a jeho rodině pronásledování z politických důvodů. Stěžovatel navíc směšuje institut zajištění s institutem správního vyhoštění. V jeho případě stěžovatele, a to jak vzhledem k době celkového pobytu v České republice, tak opakovaným žádostem o udělení mezinárodní ochrany, mu nic nebránilo tuto námitku v žalobě uplatnit.

Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že kasační stížnosti stěžovatele proti předchozím rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany byly odmítnuty pro nepřijatelnost (usnesení č. j. 9 Azs 5/2008 – 98 a č. j. 9 Azs 36/2010 - 76, dostupné na www.nssoud.cz). Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí navíc vyplývá, že stěžovatel dne 23. 2. 2010 opět učinil prohlášení o úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany, a právě z tohoto důvodu byl ve smyslu ust. § 124a zákona o pobytu cizinců zajištěn, neboť o jeho správním vyhoštění již bylo rozhodnuto dne 6. 6. 2006. Stěžovatel tak opakovaně využil procesních postupů dostupných pro cizince v České republice za účelem udělení mezinárodní ochrany. Řízení o žádosti o udělení mezinárodních ochrany, které v jeho věci opakovaně proběhlo, poskytuje dostatečnou záruku, aby nedošlo k vyhoštění stěžovatele v rozporu se zásadou *non refoulment*.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu